

Jimmie Åkesson: Almedalstal 2012

Talare

Jimmie Åkesson
Partiledare

Datum

1 juli 2012

Plats

Almedalen

Förra året var väldigt speciellt eftersom det var första gången vi hade en egen dag här i Almedalen. Det här året är också speciellt på sitt sätt eftersom vi nu får möjlighet att öppna hela politikerveckan här på Gotland, så jag får väl passa på att hälsa alla hjärtligt välkomna hit. Vem hade vågat tro det, för låt oss säga tio år sedan, att vi sverigedemokrater skulle ha möjligheten att öppningstala i Almedalen 2012? Tro mig, det är en härlig känsla att stå här. Samtidigt finns det anledning att vara en smula ödmjuk. Almedalsveckan och svensk politik i all ära, men oroligheterna i vår omvärld påminner oss om att Sverige trots allt inte är världens medelpunkt. Vi är ett litet land, en liten nation, som i högsta grad påverkas av vad som sker i andra delar av världen. Krisen i framför allt Sydeuropa ger fortfarande anledning till oro, dels för att vi - såklart - på kort sikt påverkas negativt av ekonomiska kriser i vår omvärld, dels för att de långsiktiga konsekvenserna ser ut att riskera bli ett ännu starkare EU, på bekostnad av nationell suveränitet. Det är på många sätt logiskt. Det går inte längre att dölja de långsiktiga planerna för den europeiska enhetsstaten. Enda chansen att över tid hålla ihop EU-projektet är en fullskalig, politisk union med full harmonisering av inte minst den ekonomiska politiken. Den utvecklingen har vi varnat för hela tiden, ända sedan Sverige började förhandla om medlemskap för 20 år sedan. Och krisen driver den utvecklingen – mot monsterstaten - snabbt framåt. Det här är en utveckling vi måste bekämpa. Låt oss istället slåss för att det som nu sker i Europa blir startpunkten för monsterstatens fall och en återgång till de fria, självständiga nationernas Europa – där varje folk är herrar i eget hus! I andra delar av världen är det fortsatt oroligt på andra sätt. Från Syrien matas vi med oerhört otäcka bilder på det ena grymma våldsdådet efter det andra. Soldater dödade i strid. Döda civila, män och kvinnor - barn. Omvärlden trycker på, utvidgar sina sanktioner medan militariseringen tilltar, både i och utanför Syrien, och ett fullskaligt krig kommer tyvärr allt närmare. Samtidigt ser vi vad som sker i kölvattnet av den arabiska våren. Utvecklingen, inte minst i Egypten, förskräcker. "Den andra muslimska erövringen" av Egypten har inletts, och det med en nyvald president som gick till val med orden: Koranen är vår

grundlag, profeten är vår ledare, jihad vår väg och döden i Allahs namn är vårt mål. Som sagt, utvecklingen förskräcker, även om de flesta svenska politiker och opinionsbildare som okritiskt hyllade de nya krafterna under den arabiska våren fortfarande verkar vara säkra på att allt ska bli bra. Jag är inte lika säker. Det är givetvis alltid bra när diktatorn faller, men särskilt i sådana här omvälvande tider ska vi vara glada att vi har en konservativ utgångspunkt, att vi är vaksamma på omstörtande förändringar och inser att alla sådana förändringar inte nödvändigtvis alltid är enbart av godo. Där har de andra partierna något att ta till sig av. Så, det finns alltså anledning att ta sig an svensk inrikespolitik med ett visst mått av ödmjukhet. Förra året här i Almedalen lanserade jag ambitionen att Sverigedemokraternas kriminalpolitik ska vara lika känd för väljarna som vår invandringspolitik är idag när vi går till val 2014. Sverigedemokraterna ska vara partiet för lag och ordning. Den ambitionen prövades och antogs vid våra Landsdagar i november och därmed är det nu något som hela partiet sluter upp bakom och arbetar för. I riksdagen har vi lagt mycket kraft på just kriminalpolitiken under det gångna året. I februari lanserade vi förslag på en handlingsplan mot den organiserade brottsligheten, om särskild lagstiftning med inspiration från de framgångsrika, amerikanska maffialagarna. (Det var det förslaget som Miljöpartiet bemötte med att de vill bekämpa maffian i Malmö med fler komvuxplatser.) I maj lanserade vi kampanjen Inga fler papperspoliser! - en kampanj som fortfarande pågår - med syftet att sätta fokus på polisens byråkratiska börda och den bristande effektivitet som blir den trista följd. Polisen tvingas idag syssla med allt för mycket pappersarbete och byråkrati: Inspektera farliga istappar, bevilja tillstånd för cirkustält och annat, utfärda pass, hantera hittegods - sådant som civil personal eller andra myndigheter kan göra lika bra eller till och med bättre, så att utbildade poliser får möjlighet att istället ägna sig åt kärnverksamheten: att bekämpa brott och skapa trygghet. För ett par veckor sedan fick vi ta del av interna uppgifter från Rikspolisstyrelsen som visade att polisens uppklaringsprocent inte på åtta år varit så låg som den är nu. Under samma period har regeringen ökat anslagen till rättsväsendet betydligt. Inte minst har vi fått 3 000 fler poliser. Ändå ser det så här illa ut. Jag menar att det är uppenbart att det inte i första hand är mer resurser och fler poliser som behövs för att öka effektiviteten inom rättsväsendet. Det som framför allt behövs är en ordentlig effektivitetsreform, som riktar udden mot problemet att polisen idag tvingas sysselsätta sig med arbetsuppgifter som ligger långt ifrån vad polisen borde ägna sig åt och vad polisen är bäst på. En effektivitetsreform, som tar ett helhetsgrepp om polisens samhällsuppdrag. Är det rimligt att vi utbildar poliser som sedan får ägna sig åt allt annat än polisarbete? Är det inte bättre att

polisens uppdrag renodlas och att pappersarbete och byråkrati sköts av andra? Det är i alla fall vår uppfattning. Under den här kampanjen har jag samtalat med oerhört många människor, inte minst poliser. Jag träffade exempelvis en polis som nyligen hade ägnat en hel arbetsdag åt att bistå Kronofogden med indrivning. Är det verkligen rätt användning av resurserna? Nej, låt oss se till att polisens och hela rättsväsendets resurser används effektivt - till att bekämpa brott och till att skapa trygghet för människor i hemmen och på gator och torg över hela landet. När vi stod här för precis ett år sedan så kunde vi sammanfatta Sverigedemokraternas första riksdagsår med att vi varit ganska framgångsrika trots de övriga partiernas ovilja att samarbeta eller ens samtala med oss. Jag beskyllde regeringen för att bedriva en blunda-och-hoppaspolitik och att man inte förstått att man numera är en regering i minoritet, att man inte kan köra på som om inget hänt, som om man fortfarande hade egen majoritet i riksdagen. Jag pekade på att det är en ansvarslös hållning som framför allt går ut över medborgarna och folkviljan. Har man lyssnat? Har man ändrat sig? Nja, om det som framför allt utmärkte regeringen under förra året var "blunda-och-hoppaspolitiken" så skulle jag vilja ge det nu gångna årets taktik benämningen "brasklappspolitik". (Ni vet det där med biskop Brask och "härtill är jag nödd och tvungen" och så vidare.) Regeringen förlorar inte lika många omröstningar längre, men det beror inte på att man blivit mer ödmjuka. Istället har man bytt taktik, så att man antingen avstår från att driva sina egna förslag till omröstning när man vet att man kommer att förlora, eller genom att man - när man inser att man saknar majoritet - byter fot och går med på oppositionens förslag, under galgen - när man anser sig "nödd och tvungen". (Så här i EM-tider kan man likna det här vid att målvakten tar kaffepaus när straffen slås och sen inte låtsas om att den gått i mål.) Det har handlat om public service-företagens rätt att annonsera vid större sportevenemang, åtgärder för bemanning inom äldreomsorgen, införande av meritpoäng även för teckenspråkskurser inom gymnasieskolan, förändrade regler för innehavare av F-skattsedel med mera. Problemet med den här brasklappspolitik (eller kaffepauspolitiken) är att en del av det som röstas igenom på det här sättet inte är särskilt genomarbetat och så blir det inte ens en tumme. Men det hade kunnat bli bra, om regeringspartierna, istället för att tjura, hade valt att svälja stoltheten och fört en dialog med oppositionspartierna på förhand. Kontentan är att vi fortfarande har en minoritetsregering som på grund av sin feighet, beröringsskräck, nonchalans och arrogans gång på gång - får bakläxa av riksdagens majoritet. Men, alltså, Sverigedemokraterna påverkar! Vi har påverkat så att vi kommer att få ett mer samordnat och mer effektivt järnvägsunderhåll. Vi har påverkat så att Sverige ska verka för märkning av kött

så att vi, som konsumenter, kan välja om vi vill köpa kött från djur som slaktats utan bedövning. Vi har förhoppningsvis sett till att sådant som till exempel OS-sändningarna även i fortsättningen ska sändas i kanaler som är tillgängliga för alla. Vi har medverkat till en förändring av sjukskrivnas prövning av arbetsförmåga gentemot arbetsmarknaden, så att färre faller mellan stolarna. Vi har påverkat så att vi kommer att se förbättrade möjligheter för barnomsorg under helger och nätter. Vi har påverkat för hårdare tag mot fusket i taxibranschen. Sverigedemokraterna påverkar! Annars har förstås svensk inrikespolitik sedan i höstas dominerats nästan helt av den socialdemokratiska krisen och det har såklart försvagat oppositionens möjligheter att påverka. Även om man nu, med ny partiledning, börjat återhämta sig, känns det som att man i den praktiska politiken fortfarande befinner sig i kris. (Och det kan förstås hänga ihop med att den nya partiledningen befinner sig utanför riksdagshuset.) Nu tror inte jag att Socialdemokraternas starka opinionslyft sedan partiledarbytet egentligen är något som kommer att hålla i sig långsiktigt. Stefan Löfven har fortfarande egentligen inte gett ett enda klart besked om vad han och hans parti vill, men det går inte att backa och gömma hur länge som helst. Tyst diplomati har vi ju hört talas mycket om på sistone, men att Sveriges största parti skulle klara sig igenom en valrörelse med bibehållet förtroende och samtidigt framgångsrikt lansera en kandidat till statsministerposten genom att tillämpa tyst politik ser jag som osannolikt. Både jag och, vågar jag påstå, Sveriges väljare, förväntar oss att Stefan Löfven tar bladet från munnen och berättar vad Socialdemokraterna vill. (Förresten, ett besked fick vi häromdagen. Stefan Löfven tycker att föräldradagarna ska delas lika. Så, när han väl gör ett utspel, gör han det i en fråga där sisådär åttio procent av väljarna tycker att han har fel.) Oavsett hur det går för Stefan Löfven och hans politik (eller brist på politik), så är det förstås bra för oss att det återigen ser jämnare ut mellan de traditionella politiska blocken. Vår målsättning är tydlig: Vi ska inte bara befästa utan också stärka vår position som den tredje kraften i svensk politik och tungan på vågen i riksdagen. I valet 2014 blir Sverigedemokraterna tredje största parti! Jag skulle kunna ägna hela det här talet åt det politiska spelet, åt att prata om det parlamentariska läget, om feighet och beröringsskräck i maktens korridorer (det verkar framför allt vara sådant som ger rubriker - spännande, tillspetsade utspel, stora skandaler, som när Håkan Juholt missade en bokstav på sin Facebook och ställdes till svars i landets största morgontidning, och annat) när vi egentligen borde tala om vilket samhälle vi vill ha. Lyfta blicken. Det skrämmer mig när jag hör Sveriges statsminister raljera över oss som gör det här, som väljer att lyfta blicken och ha visioner för samhället i en tid när det mesta står och väger, när

det mesta känns osäkert. Ett japanskt ordspråk lyder: Vision utan handling är en dagdröm. Handling utan vision är en mardröm. Jag tycker att det där är ganska klokt. Man måste veta var man är på väg, och för oss politiker gäller det att tydligt kommunicera det till väljarna. I vilken riktning vill vi att vår politik ska föra Sverige? Det skrämmer mig när jag hör statsministern, på bästa sändningstid i teve, tala sig varm för "privata försäkringslösningar" som ett svar på kritiken om att hans regering har förvandlat den svenska A-kassan till en av Europas sämsta. Och det skrämmer mig lika mycket att den övriga oppositionen inte är beredda att svälja stoltheten så att vi gemensamt kan göra något åt den allvarliga situationen. För vi kan göra det, det finns en majoritet i riksdagen för en bättre omställningsförsäkring. Det skrämmer mig att den så viktiga diskussionen om privata initiativ i välfärden har blivit en polariserad skyttegravsdebatt, där vänstern inte ser potentialen i de många fantastiska entreprenörerna, där Socialdemokraterna helt lagt ansvaret på kommunerna och där, inte minst, den borgerliga regeringen förfäktar en närmast naiv övertro på att marknaden löser alla problem utan politikens inblandning, utan krav och direktiv. Det skrämmer mig när jag tar del av rapporter och vittnesmål om hur vårt samhälle blir allt mer splittrat. Senast var det Skolverket som slog larm om hur segregationen håller på att trasa sönder den tidigare så framgångsrika svenska skolan. Och det är inte bara skolan som trasas sönder. Hela samhället har, med de övriga partiernas goda minne, under flera decennier utvecklats i riktning mot ökad splittring och segregation - en utveckling som nu är tydligare och mer påtaglig än någonsin. Vi ser hur det brinner i förorterna. Ständiga massbråk, stenkastning och våld mot polis och brandkår. Vi ser hur grov, organiserad brottslighet breder ut sig - inte bara i Malmö. Vi ser hur gamla, arbetslösa och sjuka faller mellan samhällets stolar. Sverige slits isär. Är det detta samhälle vi vill ha? Är det detta som är vår berättelse om Sverige? Nej, det är det inte. Vår berättelse handlar inte om splittring och sönderfall. Inte om segregation och ökade klyftor. Inte om ett land där drömmar, visioner och värderingar gått förlorade. Vår berättelse är en berättelse om samhörighet och samförstånd - om det sammanhållna, varma och solidariska Sverige. Vår berättelse är en berättelse om det goda hemmet för medborgarna. Om folkhemmet. En berättelse om ett samhälle där ingen lämnas utanför. Vår berättelse handlar om familjen. I en fungerande familj finns man till för varandra, stöttar varandra villkorslöst. Där finns vare sig kelgrisar eller styvbarn. Ingen lämnas utanför. Vår berättelse handlar om hembygden - om byn, staden, kommunen - där man hjälper sina grannar när man kan och det behövs. Där vi bidrar gemensamt och omfördelar medel för att hjälpa den som av olika skäl

behöver det. Ingen lämnas utanför. Vi berättar om nationen, där det finns system för att se till att varje medborgare åtnjuter trygghet - ekonomiskt, socialt och fysiskt. System som gör det möjligt för människor att våga satsa - där det faktum att det finns ett skyddsnet - att man inte faller så djupt - gör att människor vågar ta höjd. (Få vill klättra i berg utan livlina, men en livlina gör att många vågar.) En nation, där det finns en gemenskap att vara del av, en gemenskap som ligger till grund för trygghet och välfärd. Ingen lämnas utanför. Nu kan man naturligtvis - om man vill - raljera över detta och säga att vi visst vill lämna människor utanför. Vi vill ju begränsa invandringen. Då vill jag först säga, att det gäller alla partier i Sveriges riksdag, möjligen med undantag för extremisterna i sammanhanget, Miljöpartiet. Det är å andra sidan lätt att sitta i opposition och torgföra politiska idéer som man knappt själv tror på. Jag är inte säker på att idén om fri invandring skulle vara lika rolig att driva om man faktiskt hade ansvaret för Sverige. Vår berättelse, Sverigedemokraternas berättelse, handlar också om övriga världen, om att vi som har det bra hjälper dem som har det sämre. Men, vi använder hellre de resurser som finns för att mätta en miljon magar på plats i krisområdena än till att forsla hundratusen individer över halva jordklotet och lyfta deras levnadsnivå till västerländsk standard. Vi hjälper hellre så många som möjligt med de resurser som finns än att vi lämnar niohundratusen människor utan hjälp, lämnar dem utanför vår hjälpande hands räckvidd. I en anständig värld ska ingen lämnas utanför. Och ingen kan inbilla mig att den invandringspolitik Sverige bedriver idag syftar till något slags inkludering. De som kommer hit från andra delar av världen blir alltför sällan en del av det svenska samhället. De hamnar istället i segregerade förorter som präglas av stort utanförskap, kriminalitet och arbetslöshet. De lämnas utanför. Visst, det prövas ständigt nya integrationspolitiska åtgärder, men de är allihop fullständigt verkningslösa, missriktade och byggda på ett feltänk i klass med Mona Sahlins idé om att "Muhammed ska ha jobbet före Kalle". Det spelar ingen roll vilka integrationspolitiska åtgärder man tar till så länge invandringen är större än vi har kapacitet att hantera. Ska det vara så svårt att förstå? Det är inte precis raketforskning det handlar om. Det går alldeles utmärkt att assimilera enskilda individer. Det har vi sett många exempel på, människor födda i andra länder som blivit en omistlig del av Sverige och som tillfört väldigt mycket. Men, det är som sagt exempel. Det går inte att integrera hela folkgrupper, särskilt inte i ett land som Sverige, som fram till för bara några decennier sedan var väldigt homogent och där samhällets alla strukturer och system bygger på tillit, samhörighet och samförstånd. Splittringspolitikerna eroderar grunden för hela vårt samhälle. Därför är det så viktigt att politiken är

ansvarsfull och vilar på idén om sans och balans. För att vi ska kunna hålla ihop samhället. För att vi ska kunna undvika att bygga in spänningar och motsättningar som leder till konflikter och splittring. För att ingen ska lämnas utanför. Hela det välfärdssystem, som vi tillsammans har byggt upp i det här landet och som fortfarande betraktas som en förebild i vår omvärld, är byggt med grundförutsättningen att vi har en stark inre solidaritet - att vi betraktar våra medmänniskor som just medmänniskor. Medmänniskor som inte ska lämnas utanför. Det är just den gemensamma värdegrund som vi svenskar delar som är fundamentet som välfärden vilar på. Man kan absolut ha åsikten att vår generella solidariskt finansierade välfärd är någonting dåligt, ett system som ska monteras ned. Det finns det ju krafter på den yttersta högerkanten som gör. Den som gör det, den som säger sig vara motståndare till vårt välfärdssystem, kan också med viss trovärdighet tala om massinvandring och mångkulturalism som någonting eftersträvänsvärt. Den uppfattningen har jag respekt för. Då är man åtminstone konsekvent. Men i ett samhälle där befolkningen inte delar grundläggande värderingar - inte ser på varandra som delar av samma helhet - i det samhället saknas förutsättningar för den välfärdsmodell vi svenskar känner som vår. Jag menar att det inte är en åsikt, utan ett faktum. Man måste helt enkelt välja, massinvandring och splittringspolitik eller välfärd och värdegemenskap. Vi väljer bort splittringen och vill istället fortsätta bygga ett samhälle där målet är att ingen lämnas utanför. Jag blir, som många säkert märkt, sällan arg. Åtminstone inte så det märks utåt. Men ju mer jag tänker på hur Sveriges övriga riksdagspartier dribblar med den här frågan och vägrar förstå det grundläggande problemet - desto argare blir jag. Fredrik Reinfeldt, Stefan Löfven, Jan Björklund, Annie Lööf, Göran Hägglund, Romson och Fridolin, Jonas Sjöstedt: Kan ni inte bara inse att ni måste välja? Man kan inte ha en splittrad värdegrund och en solidariskt finansierad välfärd samtidigt. Jag förstår att det är svårt, men här måste man faktiskt välja. Ni vågar inte välja! Jag kanske tjarar, men bara så vi får det till protokollet: Vi har tydligt berättat vad vi vill förkasta och vad vi vill bevara. Vi väljer välfärd före massinvandring, sju dagar i veckan, 365 dagar om året. Så att ingen lämnas utanför. Häromdagen presenterade socialminister Göran Hägglund sin reform för vård till så kallade "papperslösa", som alltså är nyspråk för illegala invandrare. Människor som av olika skäl uppehåller sig illegalt i Sverige, håller sig undan myndigheterna, inte sällan efter att de fått avslag på sina asylansökningar och då rimligen saknar flyktingskäl. (Det här är ju något som har sitt ursprung i regeringens migrationspolitiska överenskommelse med Miljöpartiet.) Från 1 juli nästa år kommer illegala invandrare att få rätt till subventionerad vård och tandvård i

Sverige. Nu ska man utreda vad det kommer att kosta. (Och det gör man alltså efteråt, när man redan bestämt att det ska genomföras. Det påminner lite om de som brukar delta i TV-programmet Lyxfällan.) Att det här kommer kosta pengar förstår var och en - och givetvis är både regeringen och Miljöpartiet i sin fulla rätt att göra en sådan prioritering. För det är ju det politik ofta handlar om - prioriteringar. (Sen kan man tycka - och många tycker säkert det - att just det här är en märklig prioritering - att människor, som uppehåller sig illegalt i vårt land, ska ges rätt att ta del av vår gemensamt finansierade välfärd. Men sen är det såklart ytterst upp till väljarna att avgöra om det är en klok prioritering eller inte.) Det stora problemet här är egentligen principiellt. Vad sänder det här för signaler? Till dem som faktiskt följde myndigheternas beslut och lämnade landet när de fick avslag på asylansökan? Ska det löna sig att strunta i myndigheternas beslut? Och vilka signaler sänder det i allmänhet, att vi å ena sidan har myndigheter som ska erbjuda de illegala invandrarna diverse välfärdstjänster, och sedan å andra sidan myndigheter som ska söka upp och avvisa dem? Det är precis sådana här märkliga prioriteringar och orättvisor som göder motsättningar i ett samhälle. På samma sätt som de så kallade instegsjobben, som innebär att vi skattebetalare tar större delen av kostnaden för den som anställer en invandrare. Vilka signaler sänder det till den som är svensk, arbetslös och konkurrerar om samma jobb? Eller som idén med skattefria zoner i invandrartäta, segregerade områden? Eller som det så kallade äldreförsörjningsstödet för invandrade äldre. Är det verkligen rimligt att en som är nyanländ får lika mycket att leva på som en äldre, oftast kvinna, som arbetat hårt och bidragit till den gemensamma välfärden i ett helt liv? Det är ett slag rakt i ansiktet på de människor som byggt upp det här landet, som slitit och släpat och som nu får klara sig på garantipension och kanske bostadstillägg. Nu finns det säkert någon som tycker att det är jag som göder motsättningar genom att lyfta de här problemen. "Man ska inte ställa grupper mot varandra", brukar det heta. Som om motsättningarna skulle försvinna bara för att ingen pratar om det här. Så fungerar det ju inte. Låt mig vara tydlig med detta: Det är inte jag som göder motsättningar - det är den förda politiken. Det är inte jag som "ställer grupper mot varandra" - det är den förda politiken. Det är inte jag som splittrar Sverige - det är den förda politiken. Och det är just detta som gör invandringsproblematiken till en ödesfråga. Det är därför jag tjarar, det är därför vi tjarar. Därför att den stora invandring vi har och har haft de senaste decennierna inte är ett isolerat fenomen utan påverkar grunden för samhället, påverkar samhällets alla delar. Många av de problem vi idag har att hantera har sin grund i den ansvarslösa invandringspolitiken. Vi ser det i skolan, som präglas

av segregation, otrygghet och sjunkande resultat. Vi ser det på arbetsmarknaden, där arbetslösheten för utlandsfödda – inte minst utomeuropeiska invandrare, är väsentligt högre än bland infödda svenskar (eller "etniska svenskar mitt i livet"). Vi ser inte minst hur långtidsarbetslösheten ökat markant de senaste åren för just den gruppen. Och som ett resultat av det ser vi samma fenomen i socialbidragsstatistiken, vi ser det i den så kallade barnfattigdomen, vi ser det på bostadsmarknaden, vi ser det i brottsstatistiken och så vidare. Listan över samhällsproblem som till stor del hänger ihop med den ansvarslösa invandringspolitiken kan göras hur lång som helst. Och då kan man ju, som de övriga partierna gör (för de ser också detta - numera). Då kan man ju skylla på brister i integrationspolitiken, ropa efter ännu mer resurser, lansera reform efter reform, projekt efter projekt. Man kan, som de övriga partierna, skylla på diskriminerande strukturer och rasistiska, trångsynta, intoleranta svenskar (eller i alla fall skåningar - de är lite som de hemska danskarna). Man kan, som de övriga gör, skylla på precis allting annat än den förda, komplett misslyckade invandringspolitiken. Eller så kan man göra som vi - tvärtom. Men de fortsätter - fortsätter tala om misslyckad integration, och det är väl i och för sig inte fel i sak. Integrationen är de facto ett komplett misslyckande, men det beror knappast på brist på finurliga integrationspolitiska idéer. Det beror på att integration som utgångspunkt för samhället är dömt att misslyckas. Vi har prövat det ganska länge nu, och vem som helst kan se resultatet. Det är helt enkelt en dålig idé som inte har fungerat någonstans, någon gång. Jag har aldrig bett om att få integreras, har aldrig blivit tillfrågad om jag vill integreras och jag vägrar att integreras i detta kalla, splittrade, segregerade samhälle som de övriga sju partierna skapat och nu till varje pris försvarar. Så, ja! Jag talar om invandringspolitiken. Sverigedemokraterna talar om invandringspolitiken. Vi kommer att fortsätta tala om invandringspolitiken och det stora misslyckande som övriga partier i det här landet bär ett tungt ansvar för. Allt handlar om vilket samhälle vi vill ha. Splittring eller sammanhållning? Kyla eller värme? Osäkerhet eller trygghet? Egennyttan eller solidaritet? Självförakt eller stolthet? Vi vet vad vi väljer, och vi kommer oförtrutet att kämpa för ett sammanhållet, varmt, tryggt, solidariskt och stolt Sverige. Ett Sverige där ingen lämnas utanför.

Taggar

2010-tal, 2012, Almedalen, Man, Politiska tal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-almedalstal-2012>